

13.	P	Stanislav Kostka, red.	Otoče	18.00	† Valentina Pogačnika
14.	T	Nikolaj Tavelič, muč.	Kamna Gorica	18.00	†† starše Potočnik
15.	S	Albert, škof	Kamna Gorica	18.00	po namenu
16.	Č	Marjeta Škotska, kralj.	Dobrava	18.00	po namenu
17.	P	Elizabeta Ogrska, red.	Kamna Gorica	18.00	po namenu
18.	S	Posvetitev bazilik sv. Petra in Pavla	Dobrava	17.00	za farane
19.	N	33. NEDELJA MED LETOM	Kamna Gorica	8.00	† Elizabeto Bertoncelj
20.	P	Edmund, kralj	Otoče	18.00	† Janeza Jesenška
21.	T	Darovanje Device Marije	Dobrava	18.00	† župnika Martina Kočevarja, dar prijateljev
22.	S	Cecilija, muč.	Kamna Gorica	17.00	po namenu (pevci povabljeni na praznovanje sv. Cecilije)
23.	Č	Klemen I., papež	Dobrava	18.00	† Slavko Razinger, dar sosedov
24.	P	Vietnamski mučenci	Kamna Gorica	18.00	po namenu
25.	S	Katarina Sinajska, dev.	Dobrava	17.00	† Anico Štibelj
26.	N	NEDELJA KRISTUSA KRALJA	Kamna Gorica	8.00	po namenu

Ob godu sv. Cecilije voščim vsem pevcem in organistom in se jim zahvaljujem, da nas s petjem kot z molitvijo povezuje z Bogom. Hvala vam, ker se pogosto zbirate na pevskih vajah, na katerih se učite poslušati drug drugega in se medsebojno pevsko usklajevati glede na vaše sposobnosti, da bi se potem med mašo mogli poklanjati Bogu in ljudem. Petje je izraz vašega veselja in izraz ljubezni do nas. Zato hvala!

Izdali župniji Kamna Gorica in Dobrava Telefon: 041 614 964
Odgovarja: Marko Avsenik, župnik. El. naslov: marko.avszenik@rkc.si

ŽUPNIJSKI LIST KAMNE GORICE IN DOBRAVE

Letnik 1. Št. 4. (od 12. 11. do 26. 11. 2023)

PRAZNIK KRISTUSA KRALJA VESOLJSTVA

Uvedbi praznika Kristusa Kralja, ki je bil uveden l. 1925, se pogosto pripisuje povsem določen zgodovinski pomen: Cerkev je hotela v obdobju totalitarizmov utrditi Kristusov kraljevski status in tako relativizirati prizadevanja režimov, ki so si lastili absolutno oblast nad človekom in stvarstvom... Pred drugim vatikanskim cerkvenim zborom je obstajalo pričakovanje, da bo cerkveni zbor Kristusovo kraljestvo razglasil za dogmo Cerkev, vendar se to ni zgodilo, v čemer so nekateri videli znamenje slabosti in popuščanja komunizmu. A Cerkev je zarezala še radikalneje: papeži so odložili tiaro in s tem poudarili eshatološki pomen te nedelje. Razglašena je bila za slovesni praznik.

Poudarjena sta bila pomen in vloga Jezusa Kristusa kot osrednje osebnosti v cerkvenem letu, Cerkev pa se je umaknila v služenje, po Kristusovem zgledu. Zamenjala je perspektivo, se spustila s prižnic, Jezusu pa ohranila svetopisemski naziv Kralj. II. vatikanski koncil je poudaril, da je v Kristusu »ključ, središče in cilj vse človeške zgodovine« Po Jezusovi smrti in vstajenju, po besedah papeža Frančiška, Cerkev odslej obstaja samo še kot orodje, ki ljudem govori o usmiljenem Božjem načrtu.

Že med koncilom pred 60. leti je to zapisala v svoje dokumente, poudarila je, da čuti odgovornost biti v svetu živo znamenje Očetove ljubezni. A nekateri je še vedno ne razumejo. Kljub temu ne bo spremenila svojega pristopa, pa če bi bilo tudi potrebno čakati še 60 let.» Jezus je za nas grešnike pretrpel smrt ... S svojim vstajenjem je bil postavljen za Gospoda, kateremu je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji in z močjo svojega Duha že deluje v srcih ljudi; in ne prebuja v njih le hrepenenja po prihodnjem veku, ampak v njih tudi oživlja, očiščuje in krepi tiste velikodušne težnje, s katerimi si prizadevajo, da bi napravili svoje življenje bolj človeško in bi si v ta namen podvrgli zemljo.« »Kdor koli hodi za Kristusom, popolnim človekom, postane tudi sam bolj človek. Z nobeno samo človeško postavo ni mogoče tako primerno zavarovati osebnostnega človeškega dostojanstva in svobode kakor s Kristusovim evangelijem, ki je izroččen Cerkvi. Zaradi Jezusa Odrešenika človek ostaja, kljub grehom in napakam krona stvarstva. To je treba dojemati z vso ponižnostjo. Ko si prizadevamo dosežati božji načrt, poudarjamo: »Storili smo, kar smo bili dolžni storiti.« Obenem pa prosimo svojega Kralja Jezusa: »Pridi k nam tvoje kraljestvo.« Pridi k nam po Mariji, Kraljici.

PRAZNIK ZAKONSKIH JUBILEJEV

Spoštovani zakonci, danes smo se zbrali v cerkvi, da bi skupaj z Vami praznovali Vaš zakonski jubilej. Potem, ko Vas je Bog iz nič ustvaril in sicer po svoji podobi, Vas je tudi drug drugemu namenil, da bi bili eno. Danes se tega spominjate in se Bogu za vse, kar ste skupaj doživeli, zahvaljujete...

Za Vas pa se obenem zahvaljujemo tudi mi, Vaši otroci in vnuki, ter naša župnijska skupnost, ki po Vaši zvestobi odkrivamo, da nam je tudi Bog zvest...

Kdo smo mi, ki Vas danes spremljamo in z Vami praznujemo? Morda se v Cerkveni skupnosti sploh več ne poznamo. Včasih so si ljudje bolj vzeli čas drug za drugega, danes pa, kljub toliko komunikacijskim sredstvom, vse naokrog pogosto opazamo samo še hitenje, tekmovanje in pehanje za ljubi kruhek..., in kar nekaj osamljenih ljudi, mladih in starih, na katere nihče več ne pomisli...

Razosebljenemu človeku današnjega časa nekateri tudi Cerkev, zakon in družino skorajda predstavljajo kot strahove iz preteklosti, ki terjajo od njega samo obveznosti in več ne rešujejo osnovnih vprašanj o smislu življenja, o potrebnosti odpuščanja in o vrednosti zvestobe. Odrešenja, ki mu ga je pridobil Kristus, ta človek skorajda več ne čuti, zahteval pa bi ga predvsem samo zase... In to kar v trenutku, saj ga nima časa čakati v času... Hvala Bogu, še obstajajo organizacije kot so Karitas, Rdeči križ in gasilci..., ki nas še spominjajo na božje naročilo, naj se ljubimo med seboj, in ki nam tudi povsem konkretno priskočijo na pomoč, ko se pokaže potreba... Kristjani bi se morali še aktivneje vključevati v njihove in njim podobne vrste...

In potem bi morda tudi svet bolje razumel, da nam po ljubezni ljudi prihaja naproti Bog. Brez Njega smo nerazumljeni v svojem bistvu, podobni jokajočim pred zidom žalovanja, ki iščejo svoje sonce... Cerkev nam že 2000 let oznanja Jezusa Kristusa, On je, kot se je izrazil blaženi Alojzij Grozde, Sonce našega življenja. On edini nas more osvoboditi strahu pred brezpomembnostjo, strahu pred končnostjo in nas popeljati v zid, v križ, v vstajenje. Morda pa bomo na drugi strani zidu opazili še koga, za kogar bi se mogli in tudi morali zavzeti?... Ali pa celo tistega edinega, s komer bi se želeli poročiti, tistega, za kogar bi želeli zastavili vse svoje življenje?

Vi, spoštovani jubilarci, ste že pred leti odkrili, da je za napredovanje v pravi smeri potrebno tveganje in sicer tveganje iz ljubezni. Zaradi tega tveganja Vas je Bog po svojih žarkih dvignil iznad zidu in Vas potem po žarkih spet spustil na drugi strani dol. Odkrili ste, da od takrat naprej ne pripadate več sami sebi, pač pa drug drugemu. Dokler ste se oprijemali samo svojega življenja, ste se zanj bali. Odkar pa ste se za zakonsko zvezo odločili in vanjo vstopili, Vas bolj kot za svoje življenje skrbi za življenje Vaših žena (ali mož), ter za življenje Vaših otrok in vnukov...

Tega Vas je naučil Kristus, ON, ki se je za nas vse daroval iz ljubezni. Večkrat ste se z Njim srečali v konkretnem življenju. Recimo takrat, ko Vam je zbolel otrok... Ali pa celo umrl... Ali pa takrat, ko Vam je skoraj zmanjkalo sredstev, da bi prebili tekoči mesec. Ali pa takrat, ko ste morali vse storiti, da bi si ohranili službo... Kristusov križ Vam je predstavljal drugačno oporo kot je bila tista v drevesu iz zemeljskega raja, ob katerem ste morda pomislili, da zmorete vse. Ob Kristusovem križu ste spoznali, da niste Bog in da z Njim niti ne morete niti nočete tekmovati, pač pa se želite in se tudi pustite vedno znova od Njega obdarovati. Zaznamovani s končnostjo bi, priznajmo iskreno, svoj križ, včasih, kljub poroki, želeli kar odvreči..., a hvala Vam, da ste se takrat spomnili, da v nobenem drugemu znamenju ne morete najti rešitve. Tudi jaz vem, da Jezus pozna naše skrbi in nas nikoli ne bo pustil skušati preko naših moči. On tudi trpi za nas in včasih celo namesto nas...

Ker Jezus obenem ostaja med nami pod podobo kruha in vina, lahko v Njem zaživimo Njegovo življenje. Njegova ljubezen je zastonska, ne pričakuje povračila. Je resnična, v njej sta se, spoštovana zakonca, prepoznala na poročni dan, ko sta si izrekla obljubo: **Jaz sprejem tebe za svojo ženo (svojega moža) in obljubim, da ti bom ostal (a) zvest (a) v sreči in nesreči, v boleznih in zdravju, da te bom ljubil (a) in spoštoval (a) vse dni svojega življenja.** Ta obljuba predira oblake in je večna. Čeprav je bila v Vajinem življenju že večkrat zaznamovana s trpljenjem in preizkušnjami, ki se prej ali slej zarežejo v vsako človeško bitje, je bila zaznamovana tudi s Jezusovim vstajenjem. Zato si zmoreta odpuščati... Poleg tega Vama vsak nov dan kaže poročstvo te obljube, da nas Bog v preizkušnji ne pušča samih. V zakramentih, ki jih po Božji volji deli Cerkev, prepoznavajmo, kako nas Bog podpira, da bi v vsakdanjih naporih ne omagali.

Jezus je poudaril, da se nikoli ne sme ločiti, kar je bilo po Božji volji združeno. Spoštovana zakonca, Bog Vaju je posvetil s tako vzvišeno skrivnostjo, da tudi navzven predstavljata skrivnostno zvezo Kristusa in Cerkve. Potem Vama je poklonil še svoj blagoslov, ki edinega ni uničila ne kazen za izvirni greh ne sodba ob vesoljnem potopu. Z njim lahko prinašata veselje v svojo družino in v ves svet, veselje, ki tudi celi rane, ki jih je povzročil greh... S tem nas že samo s tem, da sta, obdarjata, ob pogledu na Vaju se spomnimo obljube, ki jo je Jezus dal, da ostaja z nami vse dni do konca sveta. Zato Vaju, spoštovana jubilarca, danes pozivam, ohranite vero v moč zakramenta svetega zakona, v njem bosta z Božjo pomočjo premagovala vse ovire. Hvala Vama, ker sta. Hvala, ker smemo danes z Vama praznovati.

